

Ἀνάλυση στὸ Α΄ Κορ. 9,2-12 (Καραβιδόπουλος Ἰωάννης Καθηγητῆς Πανεπιστημίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀνάλυση στὸ Α΄ Κορ. 9,2-12 (Καραβιδόπουλος Ἰωάννης Καθηγητῆς Πανεπιστημίου)

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἀγωνίζονται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ δικαιώματά τους μέσα στὴν κοινωνία, κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν στηρίγματα πὸν θὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ αἰσθανθοῦν ἀσφαλεῖς καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς ἄλλους. Ἀμυντικοὶ καὶ ἐπιθετικοὶ ψυχικοὶ μηχανισμοὶ τίθενται σὲ ἐνέργεια γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό. Ἀπεναντίας, εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις πὸν παραιτεῖται κανεὶς θεληματικὰ ἀπὸ δικαιώματα πὸν ἔχει, ἀπὸ προνόμια καὶ ἐξουσίες πὸν τοῦ ἀνήκουν. Μία ἀπὸ τὶς σπάνιες αὐτὲς καὶ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις εἶναι ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος γράφει στὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ του τὰ ἐξῆς:

«Ἀδελφοί, πάρτε παράδειγμα ἐμένα. Δὲν εἶμαι ἀπόστολος; δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; δὲν εἶδα ἀναστημένο τὸν Ἰησοῦ, τὸν Κύριό μας; δὲν εἴστε ἐσεῖς ὁ καρπὸς τοῦ κόπου μου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου; Κι ἂν ἀκόμα ἄλλοι ἀρνοῦνται νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, γιὰ σᾶς ὅπωςδήποτε εἶμαι· γιατί ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξη τῆς ἐκκλησίας σας εἶναι ἡ ἀπόδειξη πὸς εἶμαι ἀπόστολος.

Νὰ πῶς ἀπολογοῦμαι σ' αὐτοὺς πὸν ἀμφισβητοῦν καὶ συζητοῦν τὴν αὐθεντία μου ὡς ἀποστόλου: Δὲν ἔχω τάχα δικαίωμα νὰ συντηροῦμαι μὲ δαπάνη τῆς ἐκκλησίας πὸν ὑπηρετῶ; Μήπως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἔχω μαζί στα ταξίδια μου ἀδερφὴ χριστιανὴ ὡς σύζυγο, (ἢ ὡς οἰκονόμο), ὅπως κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι καὶ τὰ ἀδέρφια τοῦ Κυρίου καὶ ὁ Κηφᾶς; Ἦ μήπως εἴμαστε οἱ μόνοι, ἐγὼ κι ὁ Βαρνάβας, πὸν δὲν ἔχουμε δικαίωμα συντηρήσεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζοῦμε μὲ τὴν ἐργασία μας; Ποιὸς πάει ποτὲ στρατιώτης στὸν πόλεμο μὲ δικά του ἔξοδα; ποιὸς φυτεύει ἀμπέλι

καὶ δὲν τρώει ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ; ἢ ποιὸς βόσκει πρόβατα καὶ δὲν τρώει ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ κοπαδιοῦ; Μήπως αὐτὰ ποῦ λέω εἶναι σύμφωνα μόνο μὲ τὴν ἀνθρώπινη καθημερινὴ πείρα; Κι ὁ νόμος δὲν λέει τὰ ἴδια; Πράγματι, στὸν Μωσαϊκὸ νόμο εἶναι γραμμένο: Μὴ βάλεις φίμωτρο στὸ βόδι ποῦ ἀλωνίζει. Μήπως γιὰ τὰ βόδια νοιάζεται ὁ Θεός; Μήπως αὐτὰ ποῦ λέει ἀναφέρονται πραγματικὰ σ' ἐμᾶς; Ἀσφαλῶς αὐτὰ γράφτηκαν γιὰ μᾶς. Αὐτὸς ποῦ ὀργώνει κι αὐτὸς ποῦ ἀλωνίζει πρέπει νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς στὴ συγκομιδῆ. Ἐμεῖς σπείραμε ἀνάμεσά σας πνευματικὸ σπόρο· σᾶς φαίνεται πάρα πολὺ ἄν θερίσουμε ἀπὸ σᾶς τὰ ὑλικά, ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρησή μας; Ἄν ἄλλοι κάνουν χρῆση αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀπέναντί σας, δὲν θὰ ταιριάζε νὰ τὸ κάνουμε περισσότερο ἐμεῖς; Ἐμεῖς ὅμως δὲν κάναμε χρῆση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ ὑπομένουμε κάθε στέρηση, γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὴ διάδοση τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 9,2-12).

Ἀνῆκε στὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου νὰ τρέφονται οἱ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ὥστε ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τὶς βιοτικὲς φροντίδες νὰ ἐπιδίδονται στὸ ἱεραποστολικὸ καὶ κηρυκτικὸ ἔργο. Ἦταν ἓνα δικαίωμα ποῦ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς τὸ ἀμφισβητήσῃ. Ἦταν δίκαιο καὶ στηριγμένο στὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Πράγματι, στὸν Μωσαϊκὸ νόμο εἶναι γραμμένο: «Μὴ βάλεις φίμωτρο στὸ βόδι ποῦ ἀλωνίζει. Μήπως γιὰ τὰ βόδια νοιάζεται ὁ Θεός; Μήπως αὐτὰ ποῦ λέει ἀναφέρονται πραγματικὰ σ' ἐμᾶς; Ἀσφαλῶς αὐτὰ γράφτηκαν γιὰ μᾶς».

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὅμως παραιτεῖται θεληματικὰ ἀπὸ τὸ προνόμιο αὐτό. «Ἐμεῖς ὅμως δὲν κάναμε χρῆση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ», γράφει πρὸς τὸ τέλος τῆς περικοπῆς. Καὶ ἡ σκέψη ἀκόμη, μήπως κανένας χριστιανὸς θεωρήσῃ τὸν Ἀπόστολο σὰν ἓνα ἐπαγγελματία ποῦ βρῆκε ἓναν εὐκόλο τρόπο διατροφῆς σὲ βάρος ἄλλων, τὸν κάνει νὰ ἀρνηθεῖ κάθε ὑλικὴ προσφορά. Προτιμᾷ νὰ ἐργάζεται μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, αὐτὸς καὶ οἱ συνεργάτες του, ὥστε νὰ μὴ δώσει ἀφορμὴ πονηρῶν λογισμῶν σὲ κανένα καὶ ἔτσι ἀποβεῖ αὐτὸ σὲ βάρος τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου.

Συγκινητικὸ πρᾶγματι παράδειγμα ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας ποῦ γίνεται ἀκόμη πιὸ φωτεινὸ καὶ καθοδηγητικὸ, ὅταν σκεφθεῖ κανεὶς πόσο ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας προσπαθεῖ νὰ ἐπωφεληθεῖ ὑλικά ἀπὸ κάθε ἐνέργειά του, πόσο ἀποβλέπει συνεχῶς στὸ ὁποιοδήποτε κέρδος, στὴν ἀπόκτηση προνομίων καὶ δικαιωμάτων. Δείγματα ὅλα αὐτὰ ἀνελευθερίας καὶ ὑποταγῆς τοῦ ἀνθρώπου στὴν ἀβεβαιότητα ποῦ δημιουργεῖ ἢ ὑπαρξὴ τοῦ κακοῦ μὲ κάθε μορφή μέσα στὸν κόσμο. Τὰ δῶρα καὶ τὰ ἀγαθὰ, ποῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πλούσια προσφέρει στὸν ἄνθρωπο, τὸν παγιδεύουν καὶ τὸν υποδουλώνουν, τὸν κάνουν αἰχμάλωτο, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κύριος αὐτῶν καὶ νὰ μπορεῖ σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ αὐτά.

Ἡ ἐλευθερία ἀπὸ ὅλα τὰ ὑλικά ἀποκτήματα, δικαιώματα ἢ προνόμια, εἶναι

χαρακτηριστικό τοῦ λυτρωμένου ἀνθρώπου, αὐτοῦ ποὺ δέχτηκε τὴ δωρεὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, αὐτοῦ ποὺ συνδέει τὴ βεβαιότητα καὶ ἀσφάλειά του μέσα στὸν κόσμο ὄχι μὲ μία καλὴ κοινωνικὴ θέση ποὺ κατέχει ἢ μὲ μία ἐξουσία ποὺ ἀσκεῖ ἐπάνω στοὺς ἄλλους ἢ μὲ ὅ,τιδήποτε ἄλλο τὸν κατοχυρώνει φαινομενικά, ἀλλὰ μὲ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἐνα μήνυμα ἐλευθερίας ἀπὸ ἐγκόσμιες ἀπαιτήσεις καὶ ἀποκτήματα κοσμικὰ ἀπηύθυνε ὁ Παῦλος στοὺς Κορινθίους σὲ μία συγκεκριμένη στιγμή τῆς ζωῆς τους, τὸ ἴδιο ἀπευθύνει καὶ στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο: Ἐλεύθερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ ὅποιαδήποτε στιγμή νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ κάτι ποὺ κατέχει, γιὰ ἕνα σκοπὸ ἀνώτερο, χωρὶς νὰ ταραζεταὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ χάνει. Ἀλλιῶς εἶναι δοῦλος τῆς φθορᾶς, αἰχμάλωτός τῆς φοβίας καὶ ἀνασφάλειας ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν χωρὶς Χριστὸ ἀλύτρωτο ἄνθρωπο.

Πηγή: agiazoni.gr